

»Ni mogoče, ne spodobi se, o Srečna kraljična, da bi zvedela vse, kar stoji v tem pismu. V njem so strahotne in vražje skrivnosti. Tudi ga ni človeškega jezika, kolikor jih živi še dandanes, da bi se dale v njem obrazložiti in razjasniti te tajnosti, ki jih poznam jaz, ki jih pozna tatarski Kan in so jih poznali prvotni modrijani.«

»Slabo smo naleteli,« se vštuli perica. »Toliko smo obredle, da bi našle vas, ki edini razumete to zamotano pisanje. Zdaj pa pravite, da ga nočete prevesti.«

»Nočem in ne smem,« odvrne starostni samotar. »Pač pa vam povem, da vsebuje pismo zanimive reči za vas. Prav na kratko vam jih posnamem, zakaj moje ure so štete in smrt se mi bliža.

(Konec prih.)

Smuk, smuk, smuk . . .

rikimala je starka zima. Kar čez noč je dobila priroda novo lice. Nastal je popolnoma nov svet, ki se zrcali v prelepi snežni odeji in se iskri in lesketa v hladnem zimskem solncu . . . In koliko lepote je v snegu, iz vsake belo odete stvarce diha prijazna, svetla poezija, poezija belih zimskih dni . . .

Vsa znamenja so kazala in vremenoslovci so že nekaj mesecev prej obetali, da dobimo ostro in hudo zimo. — In ko bodo te moje vrstice, namenjene vsem mladim zimskim sportnikom, predvsem smučarjem, zagledale beli dan, bo gotovo že sezona, prava zimska sezona z obilico snega, v največjem razmahu.

Veliko naših mladih čitateljev si je toplo želelo, da jim prinese božiček smučke z vso opremo. Vsem pridnim je gotovo izpolnil njihovo željo, da, celo za božične praznike nam je poslalo nebo nekoliko bele prevleke, kakor da bi vedelo, kaj je še potrebno k popolni smučarski opremi.

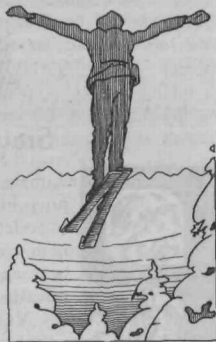

Danes je vsak sport, če ga gojimo pravilno in ne pretiravamo, izraz veselja do življenja in dela in je obenem za življenje zelo potrebno zdravilo. In kako zdravo je šele smučanje! Kdaj pa je zrak čistejši in kdaj sije solnce na visokih planinah lepše in topleje, če ne v zimi. Kaj je lepšega nego bivati v prosti, lepi zimski naravi med

temnimi smrekovimi gozdovi in drseti z višav preko zasneženih poljan z brzino brzovlaka v dolino. Vprav zaradi tega pa postajajo množice pripadnikov tega sporta vsako leto večje in večje. Na vseh poljih in pobočjih, kjer je količkaj pripravnega prostora, opazamo v zimi živahno in razigrano vrvenje. Vsak smučar deli tam z drugimi veselje in nezgodice smučka, pa naj bodo tega ali onega izvora.

Domovina tega lepega in zdravega sporta je daljna Norveška. Prastari Norvežani so bili celo tako navdušeni za smučanje, da so si takrat, ko so bili še pogani, izmislili lastne bogove za zaščitnike in varuhe tega njim tako svetega sporta. Drugi zopet trdijo, da so bili prvi smučarji — Indijanci, ki so hodili in še danes hodijo po neskončnih zasneženih poljanah s snežnimi črevlji, to je z nekakimi velikimi, žlicam podobnimi obroči, prepletanimi z jermenjem. Pravijo, da so ti snežni črevlji predhodniki današnjih smučk. Tudi pri nas v Sloveniji, tam okoli Velikih Lašč, imamo košček smučarske zgodovine. Saj omenja naš veliki zgodovinar Valvazor, ki je napisal tri debele knjige o mestih, gradovih, ljudeh, navadah in običajih na Slovenskem, da nosijo pozimi kmetje, ko hodijo iz kraja v kraj, na nogah navezane deske, da se jim ne udara v snegu in da si hitreje pomagajo naprej.

Norvežani so prenesli smučanje na vse druge narode. Smučarje najdemo povsod, v Franciji, v vroči Italiji, celo v solnčni Španiji, kjer je v visokih Pirenejih za nje pravi raj. Tudi Japonci imajo na svojem s snegom pokritem ognjeniku, na sveti gori Fudžijama, dosti pripravnega prostora.

Zato pa, ko je opravljeno vse delo, ki ga vam nalaga šola, ko so spisane naloge, potem kar smuknite v tople nogavice in v debele črevlje, in smučke na ramo ali sanke v roko, pa hajd v mrzel zimski dan! Naj brije burja, naj sneži, pravi sportnik ne pozna mraza in drugih vremenskih neprilik. Smuk, smuk!